

blive Tilfældet med den Isning, der finder Sted ved Bryggerier og Mejerier, men det antager jeg dog ikke kan være Meningen. For at forebygge Misforstaaelse i Fremtiden tillader jeg mig at rette det Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister, om det er Meningen eller ej, thi, som det staaar her, kan det — efter min Mening i hvert Tilfælde — forstaaes, paa hvilken Maade man vil.

Dernæst vil jeg gøre en lille Bemærkning til § 4, noget, som det ærede Medlem, der nys havde Ordet, ogsaa var inde paa. Der findes nemlig i Slutningen af § 4 en Bestemmelse om, at der i Arbejderforsikringsraadet i Anledning af denne Lov skal kunne indsættes 4 Mand, som ellers ikke skulle være Medlemmer af Raadet. Angaaende dette har jeg den modsatte Opfattelse af den, det ærede Medlem nys gjorde gældende, og jeg er foreløbig tilbøjelig til at tro, at min Opfattelse er den rette. Efter Loven af 1900 fik jo Arbejderforsikringsraadet en Forøgelse af 2 Mand, og naar det nu i § 4 hedder, at denne Afdeling nu skal kunne forøges til 4 Mand, mener jeg, at det kun skal være 2 Mand, der nu kommer til, saaledes at Afdelingen bliver forøget til i alt 4. Jeg læser det i hvert Tilfælde saaledes, og jeg forventer nu at høre, hvad den højtærede Indenrigsminister siger til det. Men ligegyldig, enten det nu er mig, der har Ret, eller det ærede Medlem, der før havde Ordet, er det jo godt, at Spørgsmaalet kommer frem, thi det viser jo blot, at man kan forstaa Bestemmelsen hver paa sin Maade.

Det var blot disse Bemærkninger, jeg havde at gøre til det foreliggende Forslag, men ogsaa jeg vil dog, inden jeg slutter, udtale et Haab, der gaar præcis i samme Retning som det, det ærede Medlem, der først havde Ordet, udtalte, nemlig, at vi maa naa saa vidt inden ret længe, at vi ogsaa faa en Ulykkesforsikring for Arbejderne under Landbruget. Naar vi ere færdige med dette Lovforslag, betragter jeg det hele som for saa vidt afsluttet for Fiskeriets og Søfartens Vedkommende. Det store Haandværk og Industrien have jo nu allerede deres Arbejdere forsikrede mod Følgerne af Ulykkestilfælde; og ganske vist er der jo en hel Del af det lille Haandværk, som ikke falder under Ulykkesforsikringen endnu, men Risikoen er jo ogsaa meget lille, i hvert Tilfælde for en stor Del af disse Haandværks Vedkommende. Men endnu er der jo ikke rørt ved Sagen for de

Arbejderes Vedkommende, som beskæftiges under Landbruget. Jeg har imidlertid ogsaa lagt Mærke til, at den højtærede Indenrigsminister har udtalt sig om, at vi i nær Fremtid kunne vente et Lovforslag, som tog Sigte paa at løse det Spørgsmaal. Jeg vil haabe, det ikke vil vare alt for længe, inden den højtærede Indenrigsminister er færdig med sine Overvejelser, at det maa kunne ske saa hurtigt endogsaa, at vi endnu i denne Samling kunne faa at se et Lovforslag, gaaende ud paa at løse Spørgsmaalet ogsaa for Arbejderne under Landbruget. I det Haab skal jeg meget anbefale Fremme og endogsaa hurtig Fremme af det foreliggende Forslag.

Martin Olsen: Ligesom ærede foregaaende Talere skal jeg bringe den højtærede Indenrigsminister en Tak, fordi han saa hurtigt har forelagt et Supplement til Loven om Fiskeres Ulykkesforsikring, som sket er. Jeg vilde naturligvis have ønsket, at Ministeren vilde lige saa hurtigt have efterkommet det andet Ønske fra Udvalget om en større Udvidelse af den almindelige Forsikring; det er jo desto værre ikke sket, men det kommer forhaabentlig inden ret længe.

Jeg vil ganske kort tillade mig at gøre et Par Bemærkninger om nogle Enkeltheder i Lovforslaget. Det er jo ikke stort, og det er let overskueligt, men jeg tror dog, at der er enkelte Ting deri, som kunde give Anledning til Misforstaaelse. I § 1, første Linie, bestemmes: „Enhver her i Landet hjemmehørende, der ernærer sig helt eller delvis osv.“ Det er ikke ganske sikkert, at dette Udtryk „hjemmehørende“ vil blive forstaaet ens. Thi ved „hjemmehørende“ forstaaar man jo i Almindelighed den, der bor i Landet, har fast Bopæl her. Andre Myndigheder ville opfatte dette Udtryk „hjemmehørende“ som den, der har Forsørgelsesret her i Landet. Jeg tror derfor, det vilde være rigtigt, om man kunde definere det noget nærmere ved en Ændring. I Loven angaaende Søfolks Forsikring hedder det jo, at alle Søfolk i danske Skibe ere forsikrede uanset deres Nationalitet. Kun med Hensyn til deres efterladte er der taget et Forbehold, idet de kun faa Erstatning, for saa vidt det Land, hvor de ere hjemmehørende eller bo, yder danske Søfolk Erstatning eller Forsikring under lignende Forhold. Det er vistnok rigtigt, at denne Lov i væsentlig Grad vil komme til at omfatte Fiskerfartøjer, mindre Fragtfartøjer, der sejle